

רע"פ 2678/20 - אסף רחמים נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 2678/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: אסף רחמים

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתיק עפ"ג 11857-12-19 מיום 3.3.2020 שניתן על ידי כב' השופטים ורדה מרוז, שמואל בורנשטין ודבורה עטר ובקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר

בשם המבקש: עו"ד יוסף פריינטי

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים ו' מרוז (סג"נ), ש' בורנשטין, ד' עטר)

מיום 3.3.2020 בעפ"ג 11857-12-19, בגדרו נדחה ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בנתניה (כב' השופטת ט' אוסטפלד-נאווי(סג"נ)) בת"פ 59736-02-18.

רקע והליכים קודמים

1. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 9.6.2017 אירח המבקש, במתחם הברכה בבניין מגוריו מספר אורחים, בניגוד

עמוד 1

לתקנון הבניין. מציל הברכה פנה למתלוננת, אישה כבת שמונים, אשר שימשה כוועד הבית של הבניין, ודיווח לה על כך. המתלוננת הגיעה למתחם הברכה וביקשה מהמבקש ומאורחיו לצאת מהברכה, ומשסירב המבקש לבקשתה, ביקשה מהמציל להוציאם מהברכה ולסגור את המתחם. לאחר סגירת המתחם על ידי המציל, ניסה המבקש להיכנס למתחם אך נחסם על ידי המציל. בתגובה, תקף המבקש את המתלוננת בכך שהכה אותה בפניה. כתוצאה מכך, נפלו ונשברו משקפי המתלוננת ונגרמו לה סימני חבלה של כחלון ורגישות בגשר אף. בגין האמור יוחסה למבקש עבירת תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. המבקש הורשע, לאחר הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בביצוע העבירה שיוחסה לו בכתב האישום המתוקן. בטרם נגזר דינו, הגיש המבקש בקשה לחזור בו מהודייתו אולם הבקשה נדחתה. על המבקש נגזר עונש של 10 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים, קנס בסך 1,500 ש"ח ופיצוי למתלוננת על סך 5,000 ש"ח.

3. המבקש הגיש לבית המשפט המחוזי ערעור על גזר דינו ועל החלטתו של בית משפט השלום לדחות את בקשתו לחזור בו מהודייתו. בהמלצת בית המשפט המחוזי, זנח המבקש את טענתו ביחס לדחיית בקשתו לחזרה מהודיה, וערעורו על חומרת העונשנדון לגופו ונדחה. בית המשפט המחוזי קבע כי אין להתערב בגזר הדין משנסיבות המקרה חמורות ואך בנס לא הסתיים בתוצאות קשות במיוחד, תוך שהתייחס לעמדת המתלוננת אשר בעקבות המקרה הפסיקה לשמש כנציגת ועד הבית. עוד קבע בית המשפט כי המקרה אינו מתאים לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות, והדגיש כי לצד העבירה נקבע עונש מרבישל 5 שנות מאסר ועונש מינימוםשל מאסר שאינו מותנה. לבסוף, קבע בית המשפט כי העונש מידתי והולם.

המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, היא הבקשה שלפניי יחד עמה הגיש בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר.

נימוקי הבקשה

4. המבקש סבור כי יש מקום ליתן לו רשות ערעור על פסק דינו של בית משפט קמא בשל קיומה של שאלה משפטית עקרונית. לשיטתו, דרישת קיומו של נזק קונקרטי מוחשי לשם בחינת אפשרות אי הרשעה של נאשם, מכוחו של ע"פ 2083/96 כתבני' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997), הינה דרישה המפלה נאשמים צעירים. בנוסף, חזר המבקש על טענותיו ביחס לחומרת העונש, ובכלל זה: קביעת מתחם ענישה רחב מדי גרמה להחמרה בעונש; העובדה כי המבקש לא טען טיעונים לעונש; אי מתן משקל מספק לתסקיר שירות המבחן שהמליץ על עונש לריצוי בעבודות שירות; וקיומם של שיקולים לקולא. המבקש אף חוזר על בקשתו בבית המשפט המחוזי להחזיר את התיק לערכאה דלמטה לשם הצגת טיעונים לעונש, ולחילופין למקם את עונשו בחלקו הנמוך של מתחם הענישה שנקבע לגביו.

דיון והכרעה

5. ראשית כל, ראוי לציין כי בקשת רשות הערעור שלפניי הועתקה ברובה מהודעת הערעור אשר הוגשה לבית המשפט המחוזי, כלשונה ומבלי להתאים את הטענות להליך הנוכחי, והיא כוללת אף את טענת המבקש בדבר חזרה מהודיה אשר נזנחה על ידו בדיון בבית המשפט המחוזי. העתקת הטענות מהודעת הערעור מעידה על כך שמטרת הבקשה אינה אלא ניסיון ל"מקצה שיפורים", ומטרה מעין זו אינה מצדיקה, ככלל, היעדרות לבקשת רשות הערעור (ראו למשל רע"פ 1402/15 טלי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (04.03.2015); רע"פ 6781/18 סלימאנסאמר בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (01.11.2018); רע"פ 7547/18 דולה נ' מדינת ישראל – הועדה המקומית לתכנון ולבניה, פסקה 7 (20.11.2018)). די בכך על מנת לדחות את הבקשה.
6. זאת ועוד, הלכה היא כרשות הערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד שבהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי שלה צדדים, או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 4576/19 אבו שמאלה נ' מדינת ישראל – רשות המיסים, פסקה 10 (10.07.2019); רע"פ 1251/20 סבח נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (23.04.2020)). חרף האצטלה העקרונית אותה מנסה המבקש לעטות על בקשתו, עניינו לא מעורר כל שאלה עקרונית. טענת המבקש בדבר אופיו המפלה של מבחן אי ההרשעה לא תוכל לעמוד לו בנסיבות, שכן הועלתה לראשונה במסגרת בקשתו של המבקש כאן. העלאת הטענה במסגרת בקשת רשות הערעור, מבלי שערכאות קמא התייחסו אליה, אינה מאפשרת התייחסות אליה (ראו למשל רע"פ 6889/16 יטאח נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (24.04.2018); רע"פ 8701/18 נסאר נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (03.01.2019); רע"פ 8724/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (12.01.2020)). יתר על כן, יוער כי המבקש, שלפי גילו כלל אינו בא בגדרם של נאשמים צעירים, אף לא טען לגופו של עניין כיצד מבחן אי ההרשעה נוגע לעניינו וכיצד הוא מופלה.
7. באשר לטענת המבקש בדבר רצונו לחזור בו מהודייתו, טענה זו נזנחה על ידו בערעור בפני בית משפט קמא (עמ' 4 לפסק דינו של בית המשפט המחוזי), ואין להידרש לה במסגרת בקשת רשות הערעור ב"גלגול שלישי" (ראו רע"פ 1034/13 רון נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (17.02.2013)). אשר על כן, יצטמצם הדיון בבקשתו של המבקש לטענתו בדבר חומרת העונש.
8. כאשר הבקשה מופנית לחומרת עונשו של המבקש, תינתן רשות הערעור במקרים חריגים בלבד, בהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת או הראויה בעבירות דומות, אשר מצדיקים את התערבותו של בית המשפט (ראו למשל רע"פ 4175/19 מועלם נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (22.7.2019)). העונש שהושת על המבקש אינו חורג ממדיניות הענישה המקובלת או הראויה במקרים דומים, וממילא אינו חורג במידה ניכרת באופן המצדיק את התערבותו של בית משפט זה ב"גלגול שלישי" (רע"פ 6790/12 גולד נ' מדינת ישראל (20.09.2012); רע"פ 5558/15 דמרי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (24.11.2015); רע"פ 3163/17 שבח נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (19.06.2017)). בית משפט השלום סקר את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה בה הורשע המבקש, בטרם קבע את מתחם הענישה ובטרם גזר את עונשו של המבקש בתוך המתחם (עמ' 19-20 לגזר דינו של בית משפט השלום). אף בית המשפט המחוזי התייחס לטענות המבקש ביחס לחומרת העונש שהוטל עליו, וקבע כי אף שהעונש אינו קל, אין הצדקה להתערב בו, תוך שהדגיש את חומרת נסיבות המקרה ואת אי התאמתו של המקרה לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות. אינני רואה כל סיבה מבוררת להידרש שוב לטענות אלה.
9. תסקיר שירות המבחן שנערך ביחס למבקש זכה להתייחסות בית משפט השלום, עת בחר שלא לקבל את ההמלצה (עמ' 9).

20-21 לגזר דינו של בית משפט השלום). כידוע, המלצת שירות המבחן הינה בגדר המלצה בלבד שאינה מחייבת את בית המשפט, אשר רשאי לאמץ או לדחות אותה (ראו: רע"פ 6908/04 איבגינ' מדינת ישראל (27.7.2004); ע"פ 2015/13 פלונינ' מדינת ישראל, פסקה 10 (5.8.2013); ע"פ 4472/16 עו"ד עוודנ' מדינת ישראל, פסקה 7 (15.06.2016)). אף בית המשפט המחוזי התייחס בפסק דינו לתסקיר שירות המבחן, ותוך התייחסות לגזר דינו של בית משפט השלום אשר הדגיש את נסיבותיו החמורות של המקרה, קבע שאין להתערב בגזר הדין (עמ' 5 לפסק דינו של בית המשפט המחוזי).

10. השיקולים לקולא להם טוען המבקש, זכו אף הם להתייחסות של בית משפט השלום ונשקלו בעת קביעת העונש שנגזר עליו, ועל אף שהמבקש ביקש לחזור בו מהודייתו היא נשקלה לטובתו. זאת לצד שקילת שיקולים לחומרא דוגמת הקושי של המבקש לבצע התבוננות ביקורתית אודות התנהלותו, עברו הפלילי והיות העבירה עבירת אלימות כלפי קשישה (עמ' 20-21 לגזר דינו של בית משפט השלום).

11. בנסיבות אלה לא מצאתי מקום ליתן רשות ערעור, הבקשה נדחית ממילא, נדחית גם הבקשה לעיכוב ביצוע.

המבקשית ייצגו עונושובימ"ר הדרים, ביום 3.5.2020 עד לשעה 10:00, כשברשותות ועודת זהות. עלה המבקש לתאם את הכניסה למאסרו כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים 08-9787377, 08-9787336.

ניתנה היום, ג' באייר התש"ף (27.4.2020).

ש ו פ ט